

„אסיף“ ליצירותיו של י. פיכמן

על היחסים שבינו ובין ח. נ. ביאליק, י. ת. ברנר, ש. בן ציון ור' בנימין, א. ברש ויבל"ח ש"י עגנון וש. צמח ועוד. ובן מסופר כאן בהרחבה על פעולותיו כסופר כמורה ומחנך ועורך ומחבר ספרי לימוד באודיסה, בורשה ובארץ ישראל.

הליקוטים מיצירות פיכמן מחולקים כאן לשלושה מדורים. שירה, קטעי פרוזה, מסה וביקורת. והם „מייצגים“ יפה את פיכמן המשורר, המסאי והמבקר. המדור על פיכמן ויצירתו שבו מיבאים ליקוטים מדבריהם של שבעה עשר סופרים, נפתח במכתבו של ח. נ. ביאליק, בו הוא אומר לו על ספר החדש אשר שלח לו: „יש ביניהם שירים מצויינים... ריח דק נודף מכולם, הוא הריח המיוחד רק לשיריך...“

ושאל טשרניחובסקי מסיים את דבריו אליו: „חביב משפחתי היית אתה, אולי בשל אותה הנימה הלבבית והזיכה, הרועדת מתוך געגועים כמוסים ומועזעת בעונה יד אהבה בכינור הפלאים שנפל בחלקך“. וי. ת. ברנר מסיים את בקורתו על „גבעולים“ — „גבעולי פיכמן בלבד יש כדי לפרנס את הנפש הבודדת וההומיה ימים רבים“. וג. שופמן קורא לו „העין הטובה“ ופ. לחובר קורא לו „הבסס של ספרותנו“ ואשר ברש — „משורר העצב המוינין“ מדיר זה מסתיים במסתו של דב סזן הכותב על הפנים השונים בשירת פיכמן.

אסיף — „(מסדה“ תל-אביב תשי"ט) מבחר מיצירותיו של יעקב פיכמן וילקוט דברים על המשורר ויצירתו, שיצא ביזמתו של „איגוד יוצאי בסרביה בישראל“ ובעריכתו של ל. קופרשטיין, אשר ליקט את החומר והקדים לו מבוא. מבוא זה — שהוא הדבר החדש היחידי במאסף ושנכתב במיוחד בש"ביל ילקוט זה — הוא המאמר המפורט והממצה והגדול ביותר שנכתב עד כה על המשורר ומלבד ההערכה על יצירתו

יש גם נתונים ביוגרפיים רבים שלא היו ידועים לנו עד כה וביחוד אנו עומדים כאן